

אלי ציון אלי ציון

ועל צבאות קהליה שזופיה שחוריה.

<https://www.inn.co.il/News/News.aspx/376688>

שלושה חברים יצאו לדרך / ידידיה מאיר, ט"ו בתמוז

תשע"ח 28/06/18

לפני יותר מחודש שלח לי ידידי חזקי פורטוביץ' הזמנה לאירוע בווטסאפ.... "היית מעוניין להנחות את זה?", הוא שאל. ... פתחתי לרגע את הקובץ המצורף וראיתי שמדובר בהכנסת ספר תורה.... בדקתי את התאריך וראיתי שיש עוד הרבה זמן, ושזה באיזה מקום רחוק בדרום, אז אמרתי לעצמי שבהזדמנות אגיב לו. כלומר, בהזדמנות **אמצא את התירוץ למה לא מסתדר לי להנחות הכנסת ספר תורה הרחק בדרום.**

הזמן חלף, וההזמנה נשכחה מליבי. אפילו לא חזרתי אליו. זה לא בסדר, אני יודע, אבל כל האירוע פרח מזיכרוני ... השבוע, ביום ראשון, קיבלתי מייל בהול מהרב יהושע הרטמן מאנגליה שביקש ממני להתקשר אליו בהקדם. הרב הרטמן היה הר"מ שלי בישיבה בכיתה ט'. קשה להגיד שמאז אנחנו בקשר, ולכן קצת הלחיצה אותי הפנייה הדחופה... כשחזרתי אליו, הוא אמר לי בהתלהבות עצומה: "אתה חייב לשמוע סיפור! ...

"אז ככה", פתח הרב הרטמן, "יש לי אחיין, בן אחותי, קוראים לו חזקי פורטוביץ'. לפני 17 שנה, בגיל 23, הוא החליט יחד עם עוד שני חברי ילדות שלו, ממש חברים מהגן בבני-ברק, יחיעם פליישמן ואורי יעקובוביץ', להפריש בכל חודש סכום של 200 שקל כל אחד. למה דווקא 200 שקל? הם עשו חשבון שאם יתמידו בכך בכל חודש, אז בגיל ארבעים הם יוכלו לקנות ספר תורה ולתרום אותו לאחד מבתי הכנסת בארץ. וכך הם עשו, חודש אחרי חודש, שנה אחרי שנה. ואז, לפני כשנתיים, הם בדקו בקופה וראו שיש להם את הסכום. הם פנו לסופר סת"ם שיכתוב להם את הספר, ולקראת השלמת כתיבתו פרסמו מודעה עם הכותרת 'ספר תורה מחפש בית'. הם הזמינו קהילות שזקוקות לספרי תורה לפנות אליהם, אבל הדגישו שהם רוצים לתרום את הספר דווקא לקהילה שעד כה לא היה לה ספר תורה. הם לא רצו שספר התורה שלהם יונח בארון הקודש עתיר ספרים ויראה אור יום רק בהקפות של שמחת תורה... בעקבות המודעה הגיעו אליהם עשרות פניות, ... אבל מכולם בלטה זו של קיבוץ אחד שלא רק שלא היה לו ספר תורה, בקושי בית כנסת היה לו: קיבוץ כרם שלום."

וכאן הרב הרטמן המשיך וסיפר על הקיבוץ שהוקם בגבול עזה על ידי התנועה הקיבוצית ואיך היה במשך עשרות שנים, כמו קיבוצים רבים, בלי בית כנסת, ואיך בשנים האחרונות, כמו בקיבוצים רבים, החליטו החברים להקים שם בית כנסת. באין מבנה קבוע, הם הפכו את המכבסה הישנה לבית כנסת, ובקריאת התורה השתמשו בספר שהושאל להם על ידי השר אורי אריאל. וביום חמישי שעבר, בשיא תקופת המתיחות הביטחונית בעוטף עזה, נערכה הכנסת ספר תורה חגיגית, עם תושבי הקיבוץ הוותיקים ועם תלמידי ישיבה מנווה, היישוב הסמוך של מגורשי גוש קטיף שהובילו את הריקודים.

"אתה מבין איזה סיפור זה?", סיים הרב הרטמן את שיחת הטלפון, "שלושה חברים בגיל 23 מחליטים לעשות מעשה טוב. בכל חודש הם עושים צעד קטן ועוד אחד ועוד אחד. כבר עד כאן, זה דבר מדהים. הרי רוב האנשים חושבים שלקנות ספר תורה זה לעשירים, והנה פרוטה לפרוטה מצטרפת לספר תורה גדול (ותודה שהם עשו את זה לבד ולא ניג'סו לנו עם גיוס המונים בהדסטארט). וכשהם יצאו לדרך עם המצווה הזאת, הם בכלל לא ידעו מה יעשו עם ספר התורה הזה, לאן הוא יגיע, איפה יקראו בו. והנה ההשגחה מסובבת שהתהליך הזה יושלם בדיוק בתקופה הזאת, כשקיבוץ של התנועה הקיבוצית מחפש ספר תורה, והוא מוכנס לשם באירוע מרגש בדיוק בימים שבהם חברי הקיבוץ הכי צריכים את החיזוק הזה. אתה קולט?".

כן, הרב הרטמן, אני קולט. אני מבין איזה סיפור מרגש זה. בהחלט מבין. אני רק אוכל את הלב שלא חזרתי להודעת הווטסאפ ההיא. הכנסת ספר תורה כזאת לא רק שהייתי רוצה להנחות, אלא הייתי מסכים לנסוע את כל הדרך עד לשם אפילו רק כדי להחזיק לפיד אחד בקצה התהלוכה. תהלוכה שתחילתה לפני 17 שנה עם שלושה חברי ילדות צעירים ובעלי יוזמה, וסופה ביום חמישי האחרון עם עשרות יהודים שרוקדים בין אזעקה לאזעקה עם ספר התורה החדש שהוכנס לבית הכנסת שלהם ולחיים שלהם.